

DIVLJA KRUŠKA

Rasla je divlja kruška pred našom kućom u dvorištu. Otac je upitomio brigom: zalijevao je, stavljao gnojivo, podziđivao pa su joj zbog toga plodovi bili krupniji i sočniji nego kod divljih vrsta o kojima niko nije brinuo. Njena krošnja bila je velika kao drveni krov naše kuće. Ona je davala više plodova nego što smo mi, pa i susjedi, mogli da pojedemo prije nego što se mnogobrojni, sočni plodovi ukvare. Svakog jutra otac je tiho odlazio pod ogromnu krošnju i molio se. Držao je ruke oslonjene na hrapavo stablo.

„Za ljepotu tvoju, Bože, i za krušku tvoju, Bože, i za mnogobrojne plodove dovoljne i za nas, i za ptice, i za osove, i za muhe, i da istrunu na zemlji, Bože, i za snagu tvoju kojom lju-ljaš vjetrom krušku, a krošnja lju-lja našu drvenu kuću, i za grane moćne na koje slijeću ptice, a djeca prave lju-ljaške, i za proljećne čaršave od behara, i za jesenje zlatno lišće što rasipaš, Bože, hvala ti, Bože, od toga mi živimo!“

Krušku smo, kada smo porasli, a oca manje pitali, posjekli.

Zaklanjala nam je pogled prema ulici.

Sada kruške više nema.

Ni starih ukućana više nema.

Otac je umro.

A Bog živi u panju, koji preko jakih žila svakog proljeća izbacuje, nenadano, nove i nove mladice, čas ovdje – čas ondje.

* * *

Tvrdim da je u prirodi sve udešeno radi razmnožavanja.

Pa da, to je lukavstvo sjemena, kaže moj prijatelj i počinje da nabraja:

Cvijet bojom mami.

Voće ukusom.

Biljke mirisom.

Drveće oblikom,

Djevojka ljepotom.

SLIKANJE

Čini se da se prisustvo svake čavke na sniježnoj „skupštini“ ovjerava izmetom. Puno je vodnjikavih, zelenkastih crvuljaka-govanaca na ptičjem sabornom mjestu na utabanom snijegu.

Gledam iz ptičje perspektive bijeli svijet. Sniježni pokrivač prekriva cio vidik. Vedro nebo se odslikava na snijegu pa je on od toga plavičast. Skidam košulju i isturam mršave grudi povjetarcu. Ustajem i polunag padam nauznak raširenih ruku na čistu sniježnu površinu, ostavljajući svoj zapis. Neka se zna da sam bio tu! A zatim se brišem vunenom kapom. Zurim prema planini Hajli. Naviru mi slike, slike, slike. Sjećam se priče o dva rožajska čobanina, jedan pravoslavac, drugi musliman, koja su jednom prilikom s jednog vrha planine koja je bila natkapčena iznad njihovih sela, raspravljali o svijetu – dunjaluku. Čitav život proveli su za ovcama pentrajući se uz planinu – niz planinu, vodeći isključivo brigu da im vuci ne zakolju ovce, da im se ovce dobro napasu, da ih na vrijeme dotjeraju na mužu i da poslije prespavane noći ponovo krenu na svoj sveti čobanski posao.

– Bože, kolik je ovaj svijet – kaže jedan.

– Hej, velik. Pa tamo je Pazar, pa Tutin, pa Peć, pa Berane, pa Pešter – kaže drugi, i vrti kao helikopter elisu ruku iznad svoje glave da ubode mjesto koje pominje.

– A, bože, da li ima još nešto iza toga?

HAJDE, HAJDE...

Sredinom februara na pijaci Zeleni venac, na ulaznim stepenicama stoji pored pet, šest rasadnih biljaka-voćaka jedan deda. On zove narod, viče, ali sasvim tihim, čak bi se reklo nemoćnim glasom, tako da to vikanje, opominjanje, pre liči na šaputanje: „Hajde, hajde, vadite ruke iz džepova, budi se proleće!“

PODSETNIK

Znam da je nepristojno prisluškivati tuđe razgovore, kao i čitati preko ramena tuđe novine i druga pisanija, ali nisam mogao da odolim a da ne zavirim u podsetnik starca koji je stajao na pijaci u redu ispred mene pored kioska s raznom robom. Na ceduljčetu pisalo je:

Hleb,
Mleko,
Jaja.